

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΛΙΑ

Τελευταία γίνεται πολύς λόγος για τα δήθεν «προβλήματα» της παιδείας και του εκπαιδευτικού συστήματος. Διάφοροι ειδικοί περιλούν από τα Μέσα Μαζικής Εξεπάτησης προσπαθώντας να τα λύσουν. Τί είναι όμως πραγματικά το σχολείο όπως είναι σήμερα και ποιός είναι ο ρόλος και σκοπός του για το κράτος;

Το σχολείο είναι ο χώρος όπου το νόημα της παιδείας (η αντικειμενική και σφαιρική αντίληψη της πραγματικότητας, καθώς και η ανάπτυξη κριτικής σκέψης) μετατρέπεται σε εκπαίδευση στην υποταγή, υπακοή κι αναπαραγωγή των ίδιων αναμασημένων φράσεων. Το σχολείο είναι, κατακρίβειαν, ένα από τα μέσα που το κράτος χρησιμοποιεί για να καταρρακώσει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, να αδρανοποιήσει και να υποτάξει τους πολίτες. Να τους αποτρέψει από το να αναπτύξουν συνείδηση κι αγωνιστικότητα. Μερικά από τα κύρια χαρακτηριστικά της νεότητας είναι η επαναστατικότητα, η αμφισβήτηση, ο αυθορμητισμός, η αντιδραστικότητα. Αυτά ακριβώς είναι τα χαρακτηριστικά εκείνα που απειλούν την ύπαρξη του κράτους και της εξουσίας και γι ' αυτό το λόγο η κυβέρνηση προσπαθεί να τα υποθάψει. Δυστυχώς, σε μεγάλο βαθμό τα καταφέρει. Μετατρέπει τους νέους σε υποχείριά της κανοντας τους μαλαλούς, αδιάφορους, απαθείς κι αδρανείς. Τους βομβαρδίζει με ψεύτικες ανάγκες, τις οποίες δυστυχώς οι νέοι υιοθετούν ως φυσικές και προσωπικές ανάγκες. Ανάγκες οι οποίες βασίζονται στα υλικά αγαθά και το βόλεμα. Μέσα από τις μεθόδους διδασκαλίας που χρησιμοποιούνται σήμερα, οι μαθητές μαθαίνουν να αφιερώνουν τη ζωή τους σε σκοπούς όπως αυτό της εξεύρεσης μιας «καλής» δουλειάς (δηλαδή, μιας εύκολης δουλειάς που θα αποφέρει πολλά χρήματα και θα απαιτεί λίγο χρόνο και κόπο), της τέλεσης ενός γάμου (λές κι οποιοσδήποτε παπάς ή δήμαρχος μπορεί να ισχυροποιήσει ή να εγγυηθεί την οποιαδήποτε σχέση), του υλικού πλούτου (σάμπως και η αξία ενός ανθρώπου μπορεί να μετρηθεί βάσει των λογαριασμών που έχει στη τράπεζα ή της ακίνητης περιουσίας που κατέχει). Συμφέρει στο κράτος οι πολίτες να ασχολούνται μόνο με αυτού του είδους τις ψεύτικες ανάγκες αντί να καταπιάνονται με τις ουσιαστικές πτυχές της ζωής. Έτσι, το κράτος λειτουργεί ανενόχλητα, εξουσιάζει το λαό κι επιβάλλει τα συμφέροντά του με τρόπο έμμεσο και ύπουλο, χωρίς αυτό να γίνεται αντιληπτό από τους πολίτες.

Προκειμένου να αποβλακωθούν οι μαθητές, το κράτος επιβάλλει στα σχολεία τη διδασκαλία της ιστορίας με διαστρεβλωμένα και παραποιημένα τα γεγονότα, αποσιωπώντας πτυχές που δεν το συμφέρει να γνωστοποιηθούν και καλλιεργώντας τον εθνικισμό (για παράδειγμα, στην ιστορία πο έχουμε διδαχθεί, πάντα το ελληνικό έθνος και κράτος παρουσιάζεται ως το ανώτερο, ενώ οι υπόλοιποι λαοί ως βάρβαροι και όλοι οι έλληνες εξουσιαστές και σφαγείς ηρωποιούνται). Επίσης, η ιστορία δεν διδάσκεται ποτέ αντικειμενικά, αλλά αποτελεί ένα μείγμα τόσο από δεξιές, όσο και από αριστερές απόψεις προκειμένου να μη δυσαρεστηθούν τα κομματόσκυλα παντός είδους. Από την άλλη, οι μαθητές διδάσκονται στα σχολεία το μάθημα των θρησκευτικών, το οποίο αποτελεί εκφραστικό όργανο μόνο μίας θρησκείας, του ορθόδοξου χριστιανισμού, ο οποίος παρουσιάζεται ως η ιδανική θρησκεία, η μόνη αληθινή και με το πιο δίκαιο θεό. Οτιδήποτε διαφορετικό, θεωρείται έργο καθαρά του σατανά! Κι όποιος μαθητής δεν συμμετέχει στις επισκέψεις στις εκκλησίες και στη πρωινή προσευχή, τιμωρείται! Με αυτό τον τρόπο, διαπιστώνεται η στενή σχέση μεταξύ των κομματικοπολιτικών και

θηρσκευτικών εξουσιαστών. Επιπρόσθετα, στα σχολεία διδάσκεται και το μάθημα της πολιτικής αγωγής. Σε αυτό, οι μαθητές μαθαίνουν να βλέπουν το «δημοκρατικό» πολίτευμα (προεδρευόμενη-κοινοβουλευτική δημοκρατία) να είναι ο θεμελιωτής της ελευθερίας κι ο ισορροπητής της κοινωνίας!!! Στην πραγματικότητα, το κράτος θεμελιώνει την αδικία και ισορροπεί τον τρόπο, που είναι ο μόνος που εξισώνει τους πολίτες.

Τα πιο πάνω, αποτελούν είδος ψυχολογικού πολέμου κατα των νέων. Είναι πνευματική καταστολή κι επιβολή ενός μαλθακού τρόπου ζωής, καθώς και ο διχασμός της σκέψης και της συνειδησης. Οι γονείς (αλλοτριωμένοι και οι ίδιοι απο το κράτος και απο το σύστημα) στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο και τα προτρέπει να υποτάσσονται στους δασκάλους τους και να παπαγαλίζουν τα βιβλία που τους επιβάλλει το υπουργείο. Δε συνειδητοποιούν πως απαραίτητες προϋποθέσεις της παιδείας είναι η ανάπτυξη κριτικής σκέψης, η αμφισβήτηση και το ανήσυχο πνεύμα. Κι αργότερα, στέλνουν τα παιδιά τους σε πανεπιστήμια ή κολλέγια ή άλλα τέτοια ιδρύματα, όπου η απόχαύνωση τελειώνεται (εκτός κι αν ο ίδιος οι ίδιοι οι φοιτητές της αντισταθούν, οπότε και «κόβονται» στα μαθημάτά τους), αφού ακόμα κι εκεί οι νέοι καλούνται όχι να αναπτύξουν και να εκφράσουν τη δική τους σκέψη κι άποψη, αλλά να αναπαράγουν τα ίδια χιλιοειπωμένα λόγια και τις ίδιες ημιτελείς και συγκεχυμένες θεωρίες

Κανένα διάλογο μ' αυτούς που σκοτώνουν τη ζωή, μέσα στα σχολικά κελιά!!

ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Και να, οι τέσσερις τοίχοι, ο πίνακας, τα θρανία, το προαύλιο με τα κάγκελα
Και μια γενική συγκατάθεση που μας επιβάλλει να βρισκόμαστε στριμωγμένοι εκεί

Σε ένα χώρο που διδάσκει ότι η θέληση για ζωή είναι θέληση για επιβολή

Σε ένα χώρο όπου τα υποκείμενα γίνονται αντικείμενα, που κρίνονται, τιμώνονται και αποτιμώνται ή καταδικάζονται με βαθμολογία πειθαρχικών αξιών

Σε ένα χώρο που κυοφορεί και αναπαράγει την ιδεολογία του εμπνεύματος, της υπακοής, της εξατομίκευσης

Σε ένα χώρο που η ανία ισοπεδώνει τις ανθρώπινες σχέσεις

Σε ένα χώρο που η αρχιτεκτονική του γεννά την επιθετικότητα...

που είναι φτιαγμένος από υλικά που εμφανίζουν ρωγμές... κηλίδες... που καταρρέουν... υλικά με ημερομηνία λήξης.

Άραγε η γνώση ή η επιθυμία γι' αυτή είναι φτιαγμένη από τέτοια υλικά;

Αμφισβητώντας κάθε τι που μας διδάσκει την απουσία της ζωής...

Παραμένουμε ελεύθεροι

Θερσίτης

